

לֹמוֹמְבָה, קִיסֵר קוֹסוֹמוֹמָה הַמְּשׁוֹנֵית,

וְאַרְבַּעַת צְבָאוֹתָיו

יוֹם אֶחָד, כְּשֶׁהֵייתִי בְּאוֹטוֹ בְּדֶרֶךְ הַבַּיְתָה, שָׁמַעְתִּי לְרֹאשׁוֹנָה
בְּרִדּוֹ עַל לֹמוֹמְבָה הַשְּׁנַיִם-עָשָׂר, קִיסֵר קוֹסוֹמוֹמָה הַמְּשׁוֹנֵית.
נִדְמָה לִי שֶׁאָמְרוּ שֶׁהוּא בָּא לְבַקּוֹר בְּאַרְץ וּמְמַשִּׁיךְ לְבַקּוֹר
בְּסִין. אוֹלַי בִּיפֹן. לֹא בְּאֶמֶת הַקְּשִׁבְתִּי לְהַמְשִׁיךְ הַיְדִיעָה. לְמִי
אֶכְפֶּת? הָעֵקֶר הַשֵּׁם. קוֹסוֹמוֹמָה. אֵיזָה שֵׁם!! הַשֵּׁם שְׁלוֹ וְשֶׁל
הַמְּדִינָה שְׁלוֹ הָיוּ מְקַסִּימִים בְּעֵינַי, כְּמוֹ שִׁיר. הֵם כָּל כֶּךָ מְצָאוּ
חַן בְּעֵינַי שֶׁמִּיד הֶחֱלַטְתִּי שֶׁלְמֶלֶךְ עִם שֵׁם מְרָשִׁים כָּל כֶּךָ לֹא
יְכוּלִים לִהְיוֹת פְּחוֹת מְאַרְבָּעָה צְבָאוֹת. מָה שֶׁבְטוּחַ, בְּטוּחַ.
וְכָל כֶּךָ הִרְבֵּה צְבָאוֹת הֵם חֹמֵר מְצִין לְסַפּוּרִים.

נִכְנַסְתִּי הַבַּיְתָה בְּהַתְּלֵהְבוֹת, זָרְקַתִּי אֶת הַתִּיק עַל הַרְצָפָה
וּפְרָצְתִי בְּסַעְרָה לְחֹדֶר שֶׁל יוֹבֵל. כְּמוֹ תְּמִיד, יוֹבֵל וְדִנְיָאֵל
הַתְּאֲמָנוּ בְּמֶרֶץ בְּנִגְיָנָה בְּגִיטְרוֹת חֲשַׁמְלִיּוֹת.
”יֵשׁ לִי סַפּוּר אֲדִיר בְּשִׁבְלֵכֶם, ” אָמַרְתִּי מִתְנַשֵּׂף.

"קְדִימָה, כְּרִיסְטִיאַנוּ!" קָרְאוּ הַשָּׁנִים וּמְהֵרָה לְהַנִּיחַ אֶת
 הַגִּיטָרוֹת וּלְהִתְיַשֵּׁב עַל הַמְּטָה.
 "אֵיזָה כְּרִיסְטִיאַנוּ בְּרֹאשׁ שְׁלָכֶם?" אָמְרָתִי, "לוֹמוּמָבָה
 הַגְּדוֹל, הַשָּׁנִים-עָשָׂר, קִיסָר קוֹסוֹמוֹמָה הַמְּשׁוֹנֵית."
 שְׁנֵי הַיְלָדִים הִסְתַּכְּלוּ עָלַי כְּאִלּוּ נִפְלְתִי מִהֵרָח. מִהֲרָתִי לְנִצֵּל
 אֶת תְּדֵהֶמְתָּם וּלְהַמְשִׁיךְ לְסֵפֶר. "בְּהִתְחַלָּה הָיָה לְלוֹמוּמָבָה
 רַק צָבָא אֶחָד, כְּמוֹ לְכָלֶם. מִדֵּי הַחִילִים הָיוּ יְרָקִים, וְקָרְאוּ
 לוֹ 'צָבָא הַהִתְקַפָּה לְשַׁחְרוֹר קוֹסוֹמוֹמָה הַמְּשׁוֹנֵית'. בְּקֶצֶר,
 צָהֲלָק"ה. אֲבָל אִזּוֹ הוּא הַגִּיעַ לְמִסְקָנָה שְׁזָה לֹא מִסְפִּיק לוֹ.
 בְּכָל זֹאת, הוּא לּוֹמוּמָבָה הַשָּׁנִים-עָשָׂר. אֵיךְ יִתְכַּן שִׁיְהִיָּה לוֹ
 רַק צָבָא אֶחָד? מִיָּד הוּא הַקִּים עוֹד צָבָא, שְׁמִדֵּי חִילָיו אֲדָמִים
 (זֶה צָבַע שְׁמִשְׁתַּלֵּב מְעַלָּה עִם יְרָק). וְלִצָּבָא הַזֶּה הוּא קָרָא
 'שׁוּמְרֵי לּוֹמוּמָבָה, הַמְּלֶךְ הַמְּקַסִּים שֶׁל קוֹסוֹמוֹמָה'. רֹאשִׁי
 הִתְבֹּוֹת שֶׁל הַצָּבָא הַזֶּה הָיוּ מְרֻשְׁימִים יוֹתֵר מִשֶּׁל הַצָּבָא
 הַרְאִשׁוֹן – שֶׁלְהֵשֶׁ"ק. אֲבָל בְּמִצְעָדִים הַצָּבָאִים שֶׁהוּא
 עָשָׂה כָּל שְׁבוּעִים, גַּם שְׁנֵי הַצָּבָאוֹת לֹא הִסְפִּיקוּ לוֹ. הָיוּ
 חֲסָרִים לוֹ מִדֵּים סְגָלִים בְּמִצְעָד. מִיָּד הִכְרִיז עַל הַקָּמַת צָבָא
 שְׁלִישִׁי וְקָרָא לוֹ 'מְשֻׁמֵּר הַמְּלוּכָה הַמִּיָּחָד בְּיוֹתֵר שְׁשׁוּמֵר עַל
 קוֹסוֹמוֹמָה מְפָנֵי הָרָעִים'. אוֹיְבֵי קוֹסוֹמוֹמָה הַמְּשׁוֹנֵית הָיוּ
 פְּחוֹת אוֹ יוֹתֵר כָּל שְׁבֻטֵי אֶפְרַיקָה. רַק שְׁמָעוּ הָאוֹיְבִים אֶת

ראשי התבות של הצבא הזה וכבר נבהלו וכרחו בלי קרב. בכל זאת – מההבשעקמ"ה... זה כבר ממש מפחיד. "ואז, יום אחד, יריבו הגדול של לומומבה, דיבואה השלושה-עשר מאומבבה התיכונה, הקים גם הוא צבא שלישי. לא להתבלבל – לא היו לפניו שנים-עשר דיבואאים. עצבן אותו שלומומבה הוא השנים-עשר, לכן הוא קרא לעצמו השלושה-עשר.

"לומומבה התרגז. שלושה צבאות לדיבואה הטמבל? לא נשארה ללומומבה בררה, ומיד הוא אסף עוד כמה מאות ילידים, גייס אותם והודיע להם שמרגע זה שמם הוא 'לוחמי חרות לומומבה היפיוף, הוד קיסרות קוסומומה האדירה'. או בקצור לחלקהקק"ה. אגב, זה הזמן לספר שלומומבה ממש אהב ראשי תבות. אפלו לכלב שלו הוא קרא כצמהדקו"ש. פעם הוא זכר מה המשמעות של ראשי התבות האלה, אבל בינתיים שכח. ואז..." שנית את טון הדבור לקודר ומאים, "אז קרה לו ולקוסומומה המשוננית דבר מדהים."

"מה הצבע שלהם?" יוכל עצר את התלהבותי.

"שחורים. כלם שם שחורים. אפריקה, אתה מבין?"

ענית.

"מי מדבר על צבע העור שלהם? המדים. מה היה צבע המדים של צבא לחל'ההקק"ה?" שאל יובל.

"אה, הם... "עניתי, "בורדו. מדים בצבע בורדו. בכל אפן, אז קרה דבר מדהים – ללומומבה פתאום נמאס. הוא פרק את כל הצבאות שלו ואמר שהוא מפסיק להלחם בדיבואה, ושממש לא אכפת לו לחיות בשלום עם כל השכנים שלו. נמאס לו ממלחמות, ונמאס לו לעפעף כל הזמן, הכריז לומומבה. (העפעף היה קורה לו בכל פעם שהיה מתעצבן ונכנס למצב רוח מלחמתי.) הוא הודיע לנתיניו שבכוננתו לחיות בבקתת קש ולגלף פסלים קטנים של גמדי גנה מעץ. בעצם, טען לומומבה, זה מה שהוא רצה לעשות מאז שהיה ילד. פשוט אבא שלו לא הרשה לו. פסלים של גמדי גנה מעץ אינם משחק יאה לבנו של שליט אפריקני מטיל אימה, כך פסק האב.

"וכך, בבית אחת נגמרו המלחמות. ממש טרגדיה. דיבואה הנורא לא ידע מה לעשות. ואז עלה במוחו רעיון לא רע. הוא יגייס את הנשים במדינה ויקים צבא רביעי. זה ישפיע מכל תושבי אומבבה את הטרגדיה שגרם לומומבה הרכרוכי. יותר מזה, חשב דיבואה כשישב בבקתתו המפארת וחיוך אכזרי מרוח על פניו, הוא יתן לצבא הזה שם כזה,

לגלף פסלים של גמדי גינה

שְׁלֹמֹמֶמְבָּה לֹא תִהְיֶה בְּרָרָה אֶלָּא לְעֹזֵב אֶת הַגְּמָדִים שְׁלוֹ
וְלַחֲזֹר לְהִלָּחֵם. הַבְּעֵיָה הַיְחִידָה הִיְתָה שְׁדִיבּוּאָה לֹא הַצְּלִיחַ
לְחֹשֵׁב עַל שֵׁם מְסַפֵּיק טוֹב לְצָבָא הָרַבִּיעִי, שֵׁם שִׁיְהִיָּה קָלִיט
כְּמוֹ הַשְּׁמוֹת שֶׁל לֹמֹמֶמְבָּה. לְמַשָּׁל לְחִלְהֶהֱקֵק"ה. אוֹ לְפָחוֹת
מִהֶבֶשׁ עֵקֶמ"ה.

"לְדַכְּהֵמ"ם, " אָמַר בִּיבֶשׁ יוֹבֵל.

"סְלִיחָה?" שְׁאַלְתִּי.

"לְדַכְּהֵמ"ם, " חֲזַר יוֹבֵל.

"מָה זֶה לְדַכְּהֵמ"ם?" שְׁאַלְתִּי, "שֵׁם שֶׁל צָבָא בְּעוֹד מְדִינָה

אֶפְרַיִקְנִית?"

"לְפִי דַעְתִּי כָּל הַסְּפוּר הַזֶּה מְצוּיָן מִהָאֶצְבַּע," הַסְּבִיר יוֹבֵל,

"וְלִהְיוֹת רָאשֵׁי תְבוּת אֲנִי יוֹדֵעַ לְפָחוֹת כְּמוֹךָ. " דְּנִיָּאל גִּחַךְ

לְעֵבְרוֹ, וְהֵם הִחְלִיקוּ כְּפוֹת יָדַיִם.

"יֵשׁ בָּזֶה מִשְׁהוֹ, " הוֹדִיתִי. "לְלֹמֹמֶמְבָּה יֵשׁ מִזֵּל שְׁאַתָּה לֹא

רָאֵשׁ שֶׁבֶט בְּאַחַת הַמְּדִינוֹת הַמְּקִיפּוֹת אוֹתוֹ. "

"אוּלַּי אֲנִי כֵּן, " אָמַר יוֹבֵל, "מָה אַתָּה יוֹדֵעַ בְּכֻלָּל? אוּלַּי

כָּל יוֹם, כְּשֶׁאַתָּה חוֹשֵׁב שְׁאַנִּי הוֹלֵךְ לְבֵית הַסֵּפֶר, אֲנִי נוֹסֵעַ לִי

עַל אוֹפְנִיִּים לְאַמְרַבּוֹמֶמְבָּה הַמְּשׁוֹנִית וְנִלְחָם שֵׁם בְּרָאֵשׁ צָבָא

לוֹחֲמֵי הַשֶּׁבֶט הָאֶכְזָרִי שְׁלִי עַד הַצְּהָרִים וְאִזּוֹ חוֹזֵר לְאַכְל,

לְהַכִּין שְׁעוּרִים וְלִרְאוֹת טְלוּיָזִיָּה?"

הסתכלתי על יובל. הוא נראה רציני לגמרי. כדאי שאבדק
אם יש מדינה כזאת אמרבומבה.
"נו?" חזר יובל. הוא לא היה צריך לפרט. ידעתי שעם
כל הכבוד ללומומבה ולצבאותיו, הוא מתעקש שאמשיך
את הספור על כריסטיאנו.
"כריסטיאנו?" ודאתי.
"כריסטיאנו, " אשר יובל.
"אז בואו ואספר לכם על ארבעת הסינים."
יובל ודניאל היו המומים מכדי להגיב.